

Spedizione
in abbonamento
postale
Poština plačana
v gotovini

BREZMADEŽNO
SRCE MARIJINO
Po Planku
slikala M. Ignacija
Uršulinska cerkev
v Ljubljani

MAJ
1943
XXI

BOGOLJUB

DOBRE KNJIGE

»Naš oče« — kakor so nazvali številko 221—222 rakovniških knjžic — pomeni tistega očeta, ki mu navadno pravimo »sveti oče«. Univ. docent dr. V. Fajdiga je opisal, kako se sedanji papež Pij XII. neprestano kot pravi apostol ljubezni žrtvuje za blaginjo vernikov vsega sveta, kako živi in čuti z revnimi svetom, ki ga pustoši vojna vihra. Pomenljivo in značilno zadene vsebino papeževega življenja zlasti film z naslovom »Angelski pastir«.

Na uvodnem mestu pa omenja pisatelj našega škofijskega duhovnega očeta, škofa dr. G. Rožmana, ki je prav ob četrty obletnici papeževega kronanja praznovalo 60 letnico rojstva. Ob imenovanju za škofa je dal zapisati v svoj škofijski grb pomenljivo geslo: »Križa težo in plačilo«, kakor bi bil slutil težo časov, ki jih z nami vred skuša in doživlja. Toda njegov junaški zgled, njegovo očetovsko srce nas krepi in nam daje pogum in zaupanje, da bomo z njim vred prejeli »križa plačilo«.

Knjžica se v raznovrstnost rakovniške zbirke lepo poda. Bila je potrebna.

Naslednji številki 223/224 so dali naslov »Vsi«. Kaj hoče povedati? Najprej omenja posvetitev, ki se nanjo pripravljamo. Ali bo dosegla namen, zlasti mir?..

Pogoj je — popolna notranja obnova, če hočemo, da bo spolnjena Marijina obljuba. Zato se moramo vsi ali vsaj velika ve-

čina spokoriti in spreobrniti. Koliko je slabega, grešnega, gnilega med nami, to knjžica točno opiše, da ne bo izgovora, »saj mi nismo taki grešniki!« — Torej: »Vse prenoviti v Kristusu!«

Odpustki za maj 1943

Kdor hodi k javni šmarnični pobožnosti, more prejeti vsak dan 7 let odpustka. P. o. pa, če se je udeležil te pobožnosti vsaj 10 krat pod navadnimi pogoji. (Kdor opravlja majniško pobožnost zasebno, prejme vsak dan 5 let odp. p. o. pa pod istimi pogoji, če je pobožnost opravljal vse dni v majniku. To pa le, če se javne pobožnosti ni mogel udeleževati.) S. Paen, Ap., 28. III. 1933. — V nedeljo, 16. maja se prične šestnedeljska pobožnost n. č. sv. Alojziju.

1. Sobota, prva v m. Sveti Filip in Jakob. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo sv. z. in opravijo kakšno nabožno vajo n. č. Brežmadedni, da nekoliko zadoste za njej prizadeta razžaljenja, ter molijo p. n. sv. o. — 2. člani dr. sv. Petra Kl., če molijo za razšir. sv. vere in p. n. sv. o.

2. Bela nedelja, prva v m. Cl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred sv. R. T. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. tistim, ki nosijo višnj. škav.

3. Ponedeljek. Najdenje sv. Križa. P. o. tem, ki nosijo viš. škav.

5. Sreda, prva v m. Sveti Pij V. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kakšno nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. S. J., če obiščejo br. e.

6. Četrtek, prvi v m. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. e.

7. Petek, prvi v m. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo pravno sv. o., nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. S. J. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T., kakor večeraj.

8. Sobota, Prikaz sv. Michaela. P. o. članom br. za duše v v. — ta dan ali v osmini.

12. Sreda. Varstvo sv. Jožefa. P. o.: 1. čl. družbe kršč. družin; 2. čl. bratovščine sv. Družine; 3. čl. škap. br. Karmelske M. b.; 4. istim kakor 17. dan.

13. Četrtek. Sv. Peter Regalat. P. o. kakor 17. dan.

17. Ponedeljek. Sv. Paškal Baj. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. e., kjer ni redovne.

18. Torek, Sv. Feliks Kant. P. o. istim kakor večeraj.

19. Sreda. Sv. Ivo. P. o. kakor 17. dan.

20. Četrtek. Sv. Bernardin. P. o. kakor 17. dan.

24. Ponedeljek, Marija Pomocnica. P. o. čl. br. N. Lj. Gospe vedne pomoči.

29. Sobota, Sv. Magdale-na Pač. P. o. čl. škap. br. Karm. M. b.

30. Nedelja, zadnja v m. Sv. Ferdinand. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.; 2. istim kakor 17. dan.

31. Ponedeljek. Naša Lj. Gospa presv. Sreca. — Sv. Angela. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. ta dan ali v osmini; 2. istim kakor 17. dan, kjer se obhaja spomin sv. Angele.

P Ljudska Posojilnica

zadruga z neomejenim jamstvom, v lastni palači v Ljubljani, Miklošičeva 6, nasproti hotela »Union«

sprejema hranilne vloge v vsaki višini in jih najugodneje obrestuje, daje posojila na vknjižbo in proti poroštvu. Posojilnica je bila ustanovljena 1895. leta

V LJUBLJANI

Cena »Bogoljuba« za posamezne naročnike letno 12 lir, v skupinah po 11 lir, v Nemčiji 5 RM, v Hrvaški 45 kun, v Franciji 40 frankov, v Srbiji 45 din. Izhaja mesečno. Naročnina se pošilja na Upravo »Bogoljuba«, Kopitarjeva 6. Urednik Zabret Franc, izdajatelj Ing. Jože Sodja. Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani Jože Kramarič

M. Elizabeta, O. S. U.

Mainik tvojega Srca

Letos bo ves majnik praznik,
naša ljubljena Gospa;
praznik bo ljubezni tvoje,
praznik tvojega Srca.

Šmarnični oltarji naši
bodo pričali za te,
da nikdar nas ni ljubilo
boljše matere srce.

V majskih lučkah duh prodiral
do njegovih bo globin,
kjer koč mafi boš objela
morje naših bolečin.

Majsko cvetje bo molilo:
„Skrajšaj preizkušnje časi!“
Naša pesem bo prosila:
„Dobra Mafi, reši nas!“

Dvoje brezen: našo bedo,
tvojo moč, nebes Gospa,
bo za vedno strnil v eno
majnik tvojega Srca.

Janez Šubic:
Brezmadežno Srce Marijino.

Fr. Koretič

BREZMADEŽNO SRCE

MARIJINO

V čudovito lepi kapeli ženske kaznilnice v Begunjah stoji v srednji vdolbini oltarja kip naše ljube Gospe Zmagovite, ki je posebna zavetnica in priprošnjica vseh tistih, ki so v nevarnosti — torej tudi grešnikov. Na krogli sveta stoji božje Dete in kaže z levico na zlato srce Matere. Z njenega obraza odseva poleg plemenite resnobe globoka nežnost.

Pred tem kipom je neštetokrat klečal in molil prvi kurat v begunjski kaznilnici, dr. Jeglič, poznejši škof ljubljanski, in razmišljal o žalostni usodi prenekaterih žena in deklet, ki jih je vrglo življenje na puščobni breg dolgoletne ječe. Kaj naj stori, da jih zopet preusmeri v njih življenju, da jih naredi zopet za vredne člane človeške družbe in reši za večnost? Zazdelo se mu je, da ga božje Dete opozarja na srce svoje Matere in porodila se mu je, da ga božje Napisal je na list imena vseh kaznjenk, imena vseh paznikov, vseh sester in

sploh vseh, ki so bili takrat v hiši. In tudi sebe. Ta list pa je zaprl v zlato srce, ki se blesti na prsih Marije. Poudariti je hotel, da so vsi ena družina, ki naj se vsak zase pa vsi skupaj borijo za krono zmage.

Brez dvoma je tudi naš sedanji škof, dr. Gregor Rožman, neštetokrat molil in na kolenih pred Najsvetejšim veliko razmišljal, kaj naj stori, da reši svoj narod in ga preusmeri v duhu Kristusovem. Po svojem namestniku mu je pokazalo božje Dete zlato srce božje in naše Matere. Že v Rimu, kjer se je mudil prav tiste dni, ko je vladar katoliške Cerkve, Pij XII., izročil posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu za ves svet, je sklenil, da bo tudi on zadnjo nedeljo meseca maja izročil in posvetil vso svojo škofijo Srcu Marijinemu. Vse hoče posvetiti Mariji. Sebe in vse svoje duhovnike kakor navadne vernike. Može prav tako kakor žene, in fante prav tako kakor dekleta in otroke. V tej usodni uri človeške zgodovine hoče zapisati imena vseh v brezmadežno Srce Marijino, kjer naj ostanejo zapisana za zmeraj.

Posvetili se bomo Srcu Marijinemu. Ni zadosti, če rečemo, da se bomo posvetili Mariji. S tem bi besedo sv. očeta potvorili in oslabili. Papež je govoril vse bolj določno. Njegova volja je, da se posveti svet Srcu Marijinemu.

Srce je prevažen del človeškega telesa. V srcu se pretakajo pravi studenci živiljenja. Srce utripa, živi — človek živi. Srce zastane, preneha biti — človek unre. — Pa tudi svojo smer in vsebino dobiva živiljenje v srcu. Kako rad se javlja v našem srcu nered izvornega greha. Kri našega srca vzvalovi in bega našega duha in ta nemir telesnega srca moti duhovno voljo in njeno hrepenenje po Bogu. Kolikokrat postane na ta način srce vir nečednega, grdega, razklanega živiljenja. »Z vso skrbnostjo varuj svoje srce, zakaj iz njega izvira živiljenje.« (Preg 4, 23.) Srce je človek v svojem najglobljem bistvu.

Srce Marijino je Marija v svojem najglobljem in najlepšem bistvu. To je tisto resnično, telesno srce, ki ga je od prvega početka oživiljala duša, ki je bila brez vsakega hudega nagnjenja in tiste usodne razklanosti, ki jo imenujemo neredno poželenje. To je srce Matere božje, ki je utripalo in hranilo božjega Sina v njegovi človeški naravi. To je srce najsrečnejše in najbolj trpeče matere. Srce, ki je radostno utripalo in se širilo v veselju, ko je bil rojen Odrašenik sveta, ki pa se je prav tako zdrznilo v bolečini, ko ji je Simeon v templju napovedal trpljenje njenega Sina; srce, ki se je krčilo od sočutja in trpljenja, ko je stala Marija na Kalvariji, ki pa mu je tudi hrepenenje po Sinu in Bogu, po večnem živiljenju v nebesih ustavilo utrip, da je zastalo, unrla... To je tisto človeško srce, ki ni nikoli strohnelo, marveč je bilo kmalu po smrti z Marijinim telesom po volji božji v nebo vzeto, kjer ga je prešinila slava božja, da v poveličanju naprej živi in utripa za nas kot srce naše najboljše matere.

Posvetili se bomo brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Tistemu srcu, ki se je z vsem žarom mladostne ljubezni posvetilo najvišji ljubezni, ki je bilo vsak trenutek pripravljeno spolniti voljo božjo, spolniti tudi z žrtvami. Tistemu srcu, ki je res podoba pravice, sedež modrosti, zlasti sedež prelepih kreposti, ki je bilo ves čas živiljenja polno milosti, neskaljene nedolžnosti in svetosti. Vso to duhovno lepoto in vse to bogastvo milosti si najbolj pomenljivo predstavimo z besedo: brezmadežno srce. To nam pomeni, da je bilo Srce Marijino ne samo brez madeža izvornega greha, ampak tudi brez osebnega greha, brez napake, slabosti, nepopolnosti, grešnosti, zato brez najmanjše krivde pred Bogom. Po pravicu obrača Cerkev polna začudenja na Marijo prelepe besede Visoke pesmi: »Vsa si lepa, Prijateljica moja, in madeža ni na tebi!« (4, 7.)

To pa ni samo navdušen klic pobožne duše, ampak resnica, izrečena na cerkvenem zboru v Tridentu. Na šesti seji zbrani škofje so slovesno izjavili: »Kdor bi si upal trditi, da se more pravični vse svoje živiljenje varovati vseh, tudi najmanjših grehov brez posebne pomoči božje — kakor veruje Cerkev o preblaženi Devici — bodi izobčen!« V splošni grešnosti človeških src je bilo

Marija Pomočnica v nadlogah.
Gotska freska iz l. 1520. Sv. Primož nad Kamnikom.

samo Srce Marijino brez slehernega osebnega, dejanskega greha. V splošni senci samo Srce Marijino ni bilo nikdar obsenčeno od sence greha. Pa še za Marijino srce je bilo treba za to posebne pravice božje milosti.

Zdi se mi, da mi ne bo štel v zlo apostol narodov, ako obrnem besede, ki jih je zapisal v listu do Efežanov o Cerkvi, v še lepšem pomenu na mater Cerkve Kristusove: »Kristus je Marijo ljubil in samega sebe zanjo daroval, da bi jo posvetil, da bi napravil sam sebi slavno bivališče, ki ne bi imelo madeža ali gube ali kaj podobnega, ampak da bi bila sveta in brezmadežna« (Prim. 5, 25—27). V Marijinem srcu je bila vse življenje uresničena tista brezgrešnost in tista najvišja popolnost, ki se ji bo le od daleč približalo naše srce šele tedaj, ko bo v vicah izčiščeno dospelo v nebesa.

Posvetiti se brezmadežnemu Srcu Marijinemu pomeni, vzeti si za vzor Njo, ki je brez madeža greha. Moderni svet je človeka grdo umazal, oškropil z blatom poželenja oči, poželenja mesa in napuha življenja. Duh modernega časa je duh peccatrice... In s posvetitvijo bomo tej umazanosti postavili nasproti brezmadežnost, tej grdi nečistosti prelepo čistost, tej grdobiji greha milost.

Posvetiti se brezmadežnemu Srcu Marijinemu pomeni, v lastnem srcu potrgati stari kvas greha, izžgati iz lastnega srca vso nemoralno, vso grdo sebičnost in uničujoče sovraštvo. Posvetiti se brezmadežnemu Srcu Marijinemu se pravi, jezik uporabljati za molitev in apostolsko gorečnost, svoje telo imeti za živo svetišče božje in svoje roke rabiti za dela krščanske ljubezni.

Posvetiti se brezmadežnemu Srcu Marijinemu pomeni, z Marijo iti v boj proti hudobnemu duhu, ki ga slika Skrivno razodetje kot rdečeočnega zmaja, ki ima sedem glav in sedem kron in žrelo, ki požira narode. Ta posvetitev bo napoved boja vsemu slabemu in lažnivemu svetu. Bo neke vrste eksorcizem, izganjanje hudobnega duha.

Posvetiti se brezmadežnemu Srcu Marijinemu pomeni, iti lepšim in boljšim časom naproti. Naj nekateri maloverno zmajujejo z rameni, vernemu katoličanu je posvetitev sveta Srcu Marijinemu zanesljivo žarek upanja v temni noči.

Prerokovanje v Fatimi se konča z besedami: »Končno bo zmagalo moje brezmadežno srce... Človeštvo bo prišlo v dobo miru.« Kardinal Hlond pa je izrazil to misel: »Vsemogočnost božja je v rokah Brezmadežne. Ona bo tudi to pot strla stari kači glavo in pomagala Cerkvi, da bo spet pridobila človeka za Kristusa. Že naprej vidim, da bo Marija v prihodnji dobi cerkvenega življenja igrala veliko bolj važno vlogo, kot jo je doslej.« Zato bomo opravili posvetilno molitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu z veselim upanjem, da bomo kljub vsem težavam dosegli, kar smo si postavili kot cilj. Marija zmaguje!

V čem obstoji posvetitev

Na Marijin poziv naj se vesoljni katoliški svet posveti Njenemu brezmadežnemu Srcu. To je že storil naš skupni oče papež Pij XII. Toda da bo ta posvetitev segla globlje v naše mišljenje in življenje, naj bi se posvetili še posebej posamezni narodi in škofije, župnije in družbe, stanovi in družine.

Pri nas se bo vršila skupna posvetitev na zadnjo nedeljo v majniku, ko se bo posvetila vsa škofija in vsaka župnija posebej. Prej pa naj se posvete družbe, šole, družine in posamezniki.

Toda vsa ta posvetitev bo brez pomena za Boga in Marijo in za nas, ako bi jo vzeli samo kot neko zunanjo slovesnost, kot smo žal tako v podobnih primerih že mnogokrat storili. Ali niso mar naši veličastni kongresi in mnoge druge sijajne verske slovesnosti ostali le vse preveč na površju? Veliko grmenja, ki se daleč sliši, pa premalo pohlevnega dežja, ki daje rodovitnost? Velik plamen, ki je nenadoma zagorel, pa prav tako nenadoma ugasnil?

V čem obstoji posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu? Ali v zunanjih slovesnostih, ali v posvetilni molitvi? Nikakor ne.

Posvetiti se brezmadežnemu Srcu Marijinemu se pravi postaviti vse svoje življenje v službo Marije in po Mariji v službo Boga.

V vsakdanjem življenju tudi radi rabimo besedo posvetiti se. N. pr.: ta mati se je vsa posvetila svoji družini. To se pravi: ta mati je postavila vse svoje delo,

vso svojo skrb in vse svoje moči v službo svoje družine, svojih otrok in svojega moža. Dan za dnevom dela samo za svojo družino, se zanjo trudi in žrtvuje, vedno misli nanjo in dogoreva zanjo. Zlasti pa ničesar ne naredi, kar bi utegnilo družini kakor koli škodovati.

Prav isto pomeni posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Najprej: ničesar storiti, kar bi škodovalo časti Marijini in božji. Torej izogibati se zlasti smrtnega greha, ki je huda žalitev Marije in Boga. Kdor se posveti Mariji, s tem sklene, da hoče predvsem spolnjevati voljo božjo, ki se razodeva v božjih in cerkvenih zapovedih, vedno in povsod živeti v posvečujoči milosti in prijateljstvu božjem. Izogibati se zlasti tistih velikih grehov, ki so pri nas najobičajnejši ter izzivajo kazen božjo nad ves narod: osebno sovraštvo, nečistost v zakonu in izven njega ter prevelika navezanost na svetne dobrine (to je tista navezanost, pri kateri človek rajši stori kakršen koli velik greh, samo da si pridobi svetno dobro ali je ne zgubi), oskrunjevanje nedelje.

Posvetiti se Mariji in po Mariji Bogu se pravi tudi nekaj storiti za Marijo in Boga. Kajti če smo v službi Marijini, ne more biti dovolj, da se samo vsega izogibljemo, kar bi utegnilo škodovati njeni časti. Treba je za Marijo tudi nekaj storiti. Potegniti se za njeno čast, kadar jo sramotijo in preklinjajo, pospeševati njeno čiščenje, zlasti pa posnemati njene čednosti: popolno predanost v voljo

božjo, ponižnost, čistost, dejansko ljubezen do bližnjega.

Sicer nam pa tudi že beseda posvetitev sama pove, kaj se pravi posvetiti se. Kdor se posveti, sam sebe napravi svetega. Merilo za svetost pa je samo Bog, ki je neskončno svet in svetost sama. Čim bliže je torej kdo po svojem mišljenju in življenju Bogu, tem svetejši je, tem bolj se je posvetil. Posvetitev torej pomeni v vsem spolnjevati božjo voljo, kajti prav s tem in edino le s tem se Bogu bližamo.

Posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu prav za prav ne zahteva od nas nič novega, nič takega, česar že itak nismo Bogu dolžni. Kajti Bog je naš neomejeni gospodar in naš oče, mi pa njegovi služabniki in otroci, torej smo dolžni postaviti svoje življenje v njegovo službo. S posvetitvijo brezmadežnemu Srcu Marijinemu napravimo le nov sklep, služiti Bogu z vestnim spolnjevanjem božjih cerkvenih zapovedi, in to z Marijino pomočjo in podporo.

Leopold Layer: Pomočnica kristjanov, Uršulinska cerkev, Ljubljana.

29. MAJ

Posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu pomeni nov, slovesen trdni sklep, da hočemo po Mariji postaviti svoje življenje, v službo božjo, da hočemo vedno in povsod spolnjevati voljo božjo in delati za božjo čast.

Da pa naša posvetitev ne bo prazna beseda brez vsebine (kar je bila do sedaj že tolikokrat), plamen, ki izplapola iz slame in takoj ugasne, hočemo Bogu že pred posvetitvijo pokazati dobro voljo, da je naše mišljenje odkritosrčno in resno.

To bomo storili dan pred posvetitvijo, 29. maja. Ta dan naj bo spravnospokorni dan.

Predvsem odstranimo iz src vsakršno sovraštvo do bližnjega ter se spravimo s svojimi sosedi, sovaščani in znanci, ki jih dotlej nismo pogledali, se jih izogibali ter jim hudo privoščili. Posvetitev v ustih takega, ki nosi v srcu sovraštvo,

je prazna beseda brez resnega namena. Sovraštvo je velik greh in kako moreš zaresno postavljati svoje življenje v službo tistega, ki ga hkrati smrtno žališ?

29. maj naj bo **postni dan**. S postom delamo pokoro za svoje grehe in grehe drugih ter s tem Bogu pokažemo, da obsojamo in obžalujemo greh, ki je največji sovražnik božji. Naj bo ta neprostovoljni post na ta dan prostovoljen in Bogu darovan.

Dajmo po svojih močeh **miloščino**. Priznajmo s tem božjo voljo, ki pravi, da nismo lastniki svojega premoženja, temveč samo upravitelji in ga moramo upravljati po volji gospodarjevi in ta gospodar je Bog. Bog pa hoče in zahteva, da od nam zaupaneža premoženja uživa tudi siromak.

Po možnosti naj ta dan **delo počiva**, kolikor ni neobhodno potrebno. S tem bomo zadoščevali Bogu za vse tiste pri

nas vedno pogostejše grehe oskrunjevanja nedelj in praznikov.

Opravimo **sv. spoved** in očistimo svoje srce vseh grehov. Da se odpovemo grehu in ga obžalujemo, to je namreč jedro in bistvo pokore, ki jo Bog od nas zahteva.

Pojdimo ta dan v cerkev ter počastimo Jezusa v sv. Rešnjem Telesu zlasti

z molitvijo rožnega venca, ki ga je Marija pri svojih prikazovanjih v Lurdu in Fatimi tako zelo priporočala.

Tako bomo pokazali Bogu svojo dobro voljo, da mislimo s posvetitvijo resno. Potem bo Bog blagoslovil naš trdni sklep, Marijina priprošnja pri Bogu za nas ne bo brezuspešna, ker bo oprta na našo dobro voljo.

P. Štefan Savinšek

Vojska Brezmadežne

Čudež božje ljubezni. Največji čudež božje vsemogočnosti je gotovo ljubezen božja do človeka. Koliko morskih globin, koliko strahotnih višin in divjih gozdov je človeku še prikritih, pa tudi ljubezen božja, ki bi morala biti gonilo vsega našega delovanja, je še vedno najgloblja neznana globočina človeškega razuma. Res je: odkar obstoji svet, Bog še ni prenehal izkazovati svoje ljubezni človeku. Je pa tudi resnica, da človek še ni doumel njene sladkosti, ni se še ves prerodil v njej, kakor to želi Bog. Vendar Bog ne odneha, dokler vseh ne prepriča, da nas neizmerno ljubi. Našel je izraz svoje vroče ljubezni do nas tisti trenutek, ko je bilo božje Srce prebodeno na križu; povečal je zmagovitost svoje velikodušnosti, ko je pokazal sveti Marjeti svoje Srce kot pribežališče vseh trudnih in obteženih. Čudež božje ljubezni se je stopnjeval, ko se je Njegovemu Srcu posvetil ves svet, ko je verno slovensko ljudstvo v deveterih prvih petkih posvetilo sebe in svoje družine.

Čudež se spolni. Dozdeva se nam, da ta veliki čudež božje ljubezni še ni zadostoval našemu spreobrnjenju, ker, po človeško govoreč, je manjkalo nežnega materinskega čustva, nežne materinske vdanosti. Bog pozna našo dušo, saj je njen Stvarnik, pozna globine našega čutečega srca, ki hrepeni ne le po očetovski ljubezni, ampak tudi po materinski nežnosti. Zato je tako rekoč popravil svoj veliki čudež ljubezni svo-

jega Srca s tem, da je odkril vesoljnemu svetu ljubezni polno Srce svoje Matere. — Glejte, čudež božje ljubezni je dopolnjen! Trume pobožnih vernikov po vsem svetu, skoraj ves slovenski narod se posveča na prve sobote brezmadežnemu Srcu Marijinemu. — Komu še ni ljubezen božjih Src napolnila žejne duše, komu še ni izravnala brezmejnih globin razbičanega srca? Le pogledjte vase in v svojo okolico. Ali ni to res čudež božje ljubezni? Ali ni to v resnici edino zdravilo naših dni za nedopovedljivo bolečino sleherne duše? Kaj porečeš, ali bo tak čudež in tako zdravilo zadoščevalo, da naša duša vstane, se poživljuje in obrodi v duhovnem življenju stoteran sad?

Naše sodelovanje. Zveličar nas je odrešil, ali po besedah sv. Pavla ne bomo odrešeni, če sami ne bomo sodelovali. Dasi je čudež božje ljubezni zadosti močan, da nas spreobrne, vendar je pa tudi na nas samih dosti ležeče, da v svojih dušah stalno vzbujamo ta čudež, da iz njega neprenehoma živimo, z eno besedo, da sad čudeža ljubezni božjih Src krepimo in po njem uravnamo celo svoje življenje.

Res je, da človek pol dela konča, če dobro začne. Še večja resnica pa je, da boš šele takrat zveličan, če vztrajaš do konca. Tako moramo tudi mi priznati, da smo se duhovno poboljšali in spolnili, ko smo se posvetili božji ljubezni, vendar našemu zveličanju ne bo po-

magal ves ta čudež, če ne ohranimo pobožnosti do presvetih Src do konca življenja. Da, vztrajati pomeni zveličati se. Ali ne bi bila vsa ta pobožnost le hinavščina, le trenutni izbruh pobožnih čustev, če ne bi ohranili te pobožnosti celo življenje. Zato pa je naš namen ohraniti jo do smrti, ker edino tako bo čudež božje ljubezni v nas in v celem svetu dosegel svoj namen. Kako to doseči?

Vitezi Brezmadežne. Leta 1917., dne 16. oktobra, so v minoritskem serafifnskem kolegiju v Rimu ustanovili bogoslovci pobožno zvezo »Vitezov ali Vojske Brezmadežne«, katere duša je bil p. Maksimilijan Kolbe, mlad minoritski duhovnik — Poljak. Zavezali so se na poseben način častiti brezmadežno Devico, njej se popolnoma posvetiti in postati v njenih rokah popolno orožje za spreobrnjenje grešnikov, nevernikov, razkolnikov, judov, posebno pa frama-sonov, vedno nositi čudodelno svetinjico in biti popolnoma na razpolago Brezmadežni za spreobrnjenje in posvečenje sveta. To zvezo je že ustno potrdil sveti oče Benedikt XV. Kmalu so se pokazali sadovi te zveze in blagoslov Brezmadežne. Ko se je p. Kolbe po končanih naukah vrnil na Poljsko, je ustanovil naselje Niepokalanow — Brezmadežno, kjer je ustanovil veliko tiskarno Brezmadežne, ki je l. 1925. izdajala glasnik »Vitez Brezmadežne« v 120.000 izvodih. V tem novem mestu »Brezmadežni« je delovalo l. 1939. 13 duhovnikov, 18 klerikov in 609 bratov-redovnikov, ki so izdajali mesečnik »Vitez Brezmadežne« v milijonskih izvodih. Leto pozneje je Brezmadežna nadahnila p. Kolbeja, da se je podal na Japonsko, kjer je, čeprav reven in bolehen redovnik, pridobil srca japonskih vseučiliščnikov s svojimi predavanji tako, da je še istega leta ustanovil na Japonskem mesto Brezmadežne »Seibo-No-Kisli« in tiskarno, kjer je delovalo 67 redovnikov poljske in japonske narodnosti. Tiskali so sv. pismo v japonskem in kitajskem jeziku kakor tudi glasnik Brezmadežne v 60.000 izvodih.

Leta 1917. se je v Fatimi na Portugalskem prikazala Mati božja trem pa-

stirčkom in jim rekla: »Da vse to preprečim (vojsko, pogubljenje grešnikov), bi rada, da bi se svet posvetil mojemu brezmadežnemu Srcu in na prve sobote v mesecu pristopal k spravnemu sv. obhajilu... (Fatima 146).

Hvala Bogu, danes se že uresničuje ta vroča želja Marijinega srca. Skoraj vsi pristopamo na prve sobote k spravnemu sv. obhajilu in v tem njenem mesecu maju se bomo vsi za vedno posvetili Njej.

Če hočemo torej, da bo naša posvetitev trajna in sadonosna, moramo v svojih srcih postaviti ob tej priliki trajen spomenik brezmadežnemu Srcu, ki nam bo, ko ne bomo mogoče več čutili tolike potrebe od priprošnje Matere božje, vendar blagodejni izvir pobožnosti do Marije in trajen porok našega zveličanja.

Kako naj torej ohranimo to pobožnost? V Fatimi je rekla Mati božja trem pastirčkom: »Ali hočete sami sebe darovati Bogu, s tem da mu boste radi doprinašali žrtve in radi sprejemali vse trpljenje, ki vam ga bo poslal, in sicer v spravo za neštete grehe, s katerimi ljudje žalijo božje veličastvo, za spreobrnjenje grešnikov in v častno zadoščanje mojemu brezmadežnemu Srcu...?« V imenu vseh je odgovorila preprosto pa navdušeno Lucija: »Da, hočemo.« (Fat. 26)

Tako obljubimo tudi mi v tem mesecu, ko se bomo posvetili brezmadežnemu Srcu... Da, hočemo! Hočemo moliti za grešnike in Tebi zadoščevati s popolnim darovanjem samega sebe Bogu! Ali bomo ostali zvesti tej svoji obljubi? Da, bomo, ker nas Brezmadežna kliče v vrste svojih vitezov, ki nosijo njeno čudodelno svetinjico. Tudi mi postanemo njeni vitezi, da se bo tudi po nas razglašal čudež božje ljubezni.

Vstopimo! Če hočeš, potem se tudi ti vpiši v pobožno zvezo »Vojske Brezmadežne«, da boš tako postavil v svojem srcu trajen in hvaležen spomenik brezmejne božje ljubezni, ki naj ti bo v spodbudo h krepostnemu krščanskemu življenju.

Sedež zveze »Vojska Brezmadežne« je ustanovljen v Ljubljani — Barje, cerkev sv. Mihaela. Njen namen je posvetiti se Brezmadežni in moliti za spreobrnjenje grešnikov, nevernikov, predvsem framasonov. Vojska Brezmadežne ni le pobožna zveza, temveč je prava vojska, ki se bori za svetost in srečo z brezmadežnim Srcem Marijinim za kraljestvo Kristusovo na zemlji.

Pogoji za sprejem so naslednji:

1. Svojevoljna in popolna posvetitev Brezmadežnemu Srcu, da postaneš pra-

vo orodje v njenih svetih rokah iz ljubezni do bližnjega.

2. Na dan vpisa posvetiti se Brezmadežni.

3. Vedno nositi čudodelno svetinjico.

4. Vpisati se v knjigi, kjer je sedež družbe.

5. Moliti vsak dan: O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo, in za tiste, ki se k Tebi ne zatekajo, posebno za framasone in tiste, ki Ti jih priporočamo.

Sadovi češčenja Srca Marijinega

Jan. Filipič

Znana je beseda papeža Leona XIII., ki jo je zapisal v svoji okrožnici 25. maja l. 1899. o neprecenljivih sadovih, ki jih prinaša pobožnost presv. Srca Jezusovega, rekoč: »Pred našimi očmi se dviga osrečujoče božje znamenje: najsvetejše Srce Jezusovo, nad katerim se vzdiguje križ, ki se blešči v morju plamena. Vanj moramo staviti vse svoje upanje; od nje ga moramo izprostiti in pričakovati zvečičanja sveta«.

Podobno bi morali zapisati tudi o pobožnosti do prečistega Srca Marijinega. Saj tudi iz te pobožnosti pritekajo obilni sadovi za posameznike in za vso človeško družbo.

Dušne dobrine.

O sadovih posvetitve Materi božji in s tem posebej Srcu Marijinemu, ki jih postanejo deležni posamezniki, nam zelo obširno govori blaženi Grinjon Monfortski v svojem nauku o pravi pobožnosti do Matere božje. Med drugim pravi: »Ko vidi presveta Devica, ki je Mati ljubezniva in Mati usmiljena in katera nihče ne prekosi v ljubezni in darežljivosti do nas, da se ji popolnoma posvetimo z namenom, da jo tem bolj častimo in ji tem popolneje služimo, se tudi ona nam tako popolnoma izroči, da se

niti povedati ne da. Privede nas v popolnosti tako daleč, da se poglobimo v brezno njenih milosti; okraši nas s svojimi zasluženji, podpira nas s svojo mogočno priprošnjo, sveti nam z lučjo svojega zgleada, objema nas s svojo ljubeznijo, deli nam svoje čednosti, predvsem globoko ponižnost, živo vero, sveto čistost itd. Marija je naša zaščitnica, priprošnjica in najdražje, kar imamo pri Jezusu. Kratko rečeno: kakor se je oseba, ki se je posvetila Marijinemu Srcu, popolnoma izročila Mariji, tako se tudi Marija popolnoma izroči tej osebi, tako da tudi o tej osebi veljajo besede, ki jih je pisal sveti Janez Evangelist o sebi: »In učencem jo je sprejel za svojo.«

Časni blagoslov.

Pa ne samo v duhovnem, marveč tudi v telesnem oziru morajo tisti, ki časte Srce Marijino, pričakovati po Marijini priprošnji posebne pomoči. Saj nam o tem pričajo obljube, ki jih je dala Mati božja v Fatimi, pa tudi čudežni dogodki, ki se ondi dogajajo. Znano je, da se tudi v Fatimi kakor v Lurdu ozdravljajo najraznovrstnejši bolniki. Seveda niso vsi bolniki, ki pridejo v Fatimo, tudi ozdravljeni. Vendar pa se nihče ne vrača iz Fatime, ki bi ne bil okrepan ali na telesu ali na duši.

Ob zadnji uri.

Posebej je Marija obljubila tistim, ki častijo njeno Srce s pobožnostjo prvih petih sobot v mesecu, posebno p o m o č o b z a d n j i u r i. Ona, ki je zaradi svojega božjega materinstva in svoje soudeležbe pri odrešilnem trpljenju Jezusovem srednica vseh milosti, bo ob najodločilnejši uri človekovi posredovala vse milosti vsem tistim, ki so pet prvih sobot v mesecu opravili zadostilno pobožnost. Tako se dopolnjujeta obljubi Jezusova in Marijina.

Prerोजना družba.

In sadovi češčenja Srca Marijinega za splošnost? Blaženi Grinjon Monfortski pravi: »Če zavlada — kar se bo gotovo zgodilo — Kristus na svetu, bo to delo presvete Device Marije, ki je dala svetu Kristusa prvič in ga bo jasno pokazala drugič.« Marija je od Boga določena, da po njej pridemo k Jezusu. Marija je najuspešnejše sredstvo, da pride kraljestvo Kristusovo v posameznike, v družine, v vso družbo, Marija seveda nikoli ni cilj, je in ostane vedno pot, najbolj ravna, varna, najhitrejša pot, da pridemo do Kristusa. Obnovitev pobožnosti do Marije, posvečenje posameznika in družbe Mariji bo brez dvoma prineslo najsrečnejšo in najhitrejšo obnovitev krščanskega duha, ki ga današnji poganski svet tako potrebuje. Saj je Marija v Fatimi sama obljubila, da bo zaradi posvetitve njenemu prečistemu Srcu rosil poseben blagoslov iz nebes na tiste, ki so se njej posvetili. Obljubila je tudi to, da bo potem, ko se posvetitev docela izvrši, zavladala med človeštvom doba miru, da se bo spreobrnil velik narod in da bo Cerkev doživela svoj razmah. Kajti Gospod je izročil usodo človeštva v njene roke. Samo Ona nam more pomagati. Ko se je pastirčkom v Fatimi prikazal angel, jim je naznanil, da bo Srce Jezusovo in Marijino uslišalo prošnje, ki jih obračajo do teh src — in da bodo te prošnje klicale posebno božje usmiljenje iz nebes.

Po vsej pravici smemo torej od posvetitve prečistemu Srcu Marijinemu

Kraljica presv. rožnega venca.
Uršulinska cerkev v Ljubljani.

pričakovati tudi rešitev iz sedanjih svetovnih stisk. Zakaj Marija sama nam je v Fatimi povedala, »da nam more edino Ona pomagati na ta način, da nam s svojo priprošnjo nakloni božje usmiljenje«. In kot poročstvo trajnega miru so Njene slovesne besede: »Moje Srce bo prišlo do velike veljave.«

Naša dolžnost je torej, da se velikodušno odzovemo Njenemu naročilu v Fatimi in častimo njeno brezmadežno Srce po navodilih svete Cerkve!

Lojzeta Mava skladba: Tvojemu Srcu, preljubljena Mati, ki jo prinašamo na naslednji strani, se dobi v ponatisu v trgovini Kocuter, Stritarjeva ulica, ali pa v Ljudski knjigarni v Ljubljani.

Družinska večerna molitev — rožni venec.

Tvojemu Srcu, preljubljena Mafi

(M. Elizabeta, O. S. U.)

L. MAV

Mešani zbor — Slovesno

1. Tvo-je-mu Sr-cu, pre-ljub-lje-na Ma-ti, vda-no po-sve-ča-mo
2. Na-še dru-ži-ne po-sve-ča-mo Te-bi; Sr-ce brez-ma-dež-no,
3. Lju-be do-mo-ve po-sve-ča-mo Te-bi, na-še go-ri-ce, po-

1. svo-je sr-ce, svo-je za-u-pa-nje, svo-jo lju-be-zen,
2. Tvo-ja so last; naj se po njih mno-ži ver-ska zve-sto-ba
3. ljé in go-re. Ver-ne, ki lju-bi-jo gru-do o-če-tov,

1. na-še bo-le-sti in na-še gor-je. Ma-ti u-smi-lje-na
2. Kri-stu-su Kra-lju na sla-vo in čast. Rož-ne-ga ven-ca naj-
3. Tvo-je, Ma-ri-ja, naj var-je Sr-ce. Bo-di Kra-lji-ca vseh

1. bo-di nam ti, v svo-je do-brot-no Sr-ce nas za-pri,
2. slaj-ši spo-min te-be sla-vi naj, Kra-lji-co dru-žin,
3. na-ših ro-dov, daj ma-te-rin-ski nam svoj bla-go-slov,

1. v svo - je do - brot - no Sr - ce nas za - pri! ce nas za - pri!
 2. te - be sla - vi naj, Kra - lji - co dru - žin. lji - co dru - žin.
 3. daj ma - te - rin - ski nam svoj bla - go - slov! svoj bla - go - slov!

N. V. NEKAJ OPAZOVANJ IZ NAŠIH DRUŽIN

Ali ni res, da je celo v vernih vrstah malo družin, ki imajo mnogo otrok. Vem, da je mnogo takih, ki bi jih radi imeli, a ne morejo. Do tu je vse v redu. Nimajo jih in jih imeti ne morejo, to je bridka resnica. Sam sem videl, kaj to pomeni. Tragika nad tragikami. Res, do tu je v redu.

A zdaj pride sitno vprašanje: Koliko je med odraslimi otroki takih, ki bi si sami želeli veliko otrok? Ali so tako vzgojeni, vzgojeni, da bi imeli veselje in hrepenenje po številnih otrocih? Kdo je med nami, da bi otroke tako vzgojil? Nočes reči otroku, da bo tudi od njegove strani treba žrtve, kaj šele, da bo treba od njega celo večje žrtve, ker svet vedno več zahteva. Celto pravi ta in oni, da ne moreš od otroka zahtevati, da bi imel take žrtve, kakor si jih imel ti ali tvoja žena z otroki. On ima pravico na nekaj boljšega, zato je hrepenenje vsakega človeka, da bi bil otrok nekaj več, kot je on sam. Recimo: tisti, ki ima samo srednješolsko maturo, bo žrtvoval marsikaj, samo da bo njegov sin končal vseučilišče. In tudi cestni delavec želi, da bi njegov sin bil vsaj gradbeni inženir, če že ne vseučiliški profesor. Ne morem in ne smem grajati take želje, toda ne morem pohvaliti onega, ki misli, da bo s tem imel otrok manj žrtev in da bo imel lažje življenje.

V tem delajo ljudje usodno napako in težko prihodnost svojim otrokom. In da ona mati tam pokaže, da so njene žrtve res brezmejne, bo pripovedovala svojim otrokom — predvsem dekletom — o žrtvah, ki jih je imela kot mati mučenica. Ni mogla niti na potovanje, ni mogla v gledišče, niti v gostilno. Ni mogla kupiti vsega, kar bi hotela in kar je lahko imela njena tovarišica, neporočena učiteljica ali bančna uradnica. In tako pripoveduje otrokom o trpkih odpovedi in

ZAPISKI

Pomemben dan nas čaka — konec maja: Vsa škofija se bo posvetila na slovesen način brezmadežnemu Srcu Marijineму. Priprave z zadoščevalno pobožnostjo peterih prvih sobot se bliža koncu.

Predvsem je treba naglasiti, da bo posvetitev dosegla svoj namen, če se bo izvršila v soglasju z Marijino željo, t. j. če bodo verniki — tudi mlačni — pripravili svoja srca, jih očistili in zanaprej uredili svoje mišljenje in življenje po dekalogu — po zapovedih božjih.

Posvetitev vse škofije (vseh župnij) bo 30. maja. Poprej se pa bodo posvečevale brezmadežnemu Srcu Marijineму posamezne organizacije, Marijine družbe, skupine KA, društva, šole, razne ustanove i. dr., kar se že izvršuje.

Najlepša priprava za splošno posvetitev bo pa na dan 29. maja, ki je določen kot spravnospokorni dan. Verniki naj skušajo do tedaj poravnati vse medsebojne prepire, zamere, trenja ali celo sovraštva. Prevzemajo naj prstovoljna pokorila: post, molitev rožnega venca, dajejo miloščino; obiskujejo naj presveto Rešnje Telo in udeleže naj se skupnega čiščenja, ko bo po vseh župnijskih cerkvah (29. maja) izpostavljen Jezus v presvetem Zakramentu.

Poglavitno spokorno delo je pač sveta spoved in vredno obhajilo.

Marsikje bo tako urejeno, da bodo verniki meseca maja opravili pred šmarničnim berilom ali pred govorom skupno pobožnost rožnega venca.

Naj se povsod in v vseh scih zapali ogenj ljubezni do brezmadežnega Srca Marijinega, da bomo res dosegli, kar želimo!

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Zahvalna pisma in izjave zadovoljstva prihajajo od vseh strani, da se je po prizadevanju sedanjega svetega očeta pospešila cerkvena razprava za proglasitev služabnika božjega, papeža Pija X. med blažene. Med prvimi je izrazil veselje in zahvalo beneški patriarh, kardinal Piazza, dalje župan iz Riese, rodnege mesta Pijevega i nato generalno vodstvo družbe Jezusove, mnogo škofov, nadškofov in uglednih osebnosti, KA za Italijo i. dr.

Kardinalski zbor katoliške Cerkve se je zadnje čase močno razredčil. Zgubil je zopet dva odlična člana: kardinala Arturja Hinsleya, nadškofa westminstrskega na Angleškem, in kardinala Hermenegilda Pellegrinettija, znanega prijatelja Slovencev. Umrli je 29. marca t. l. Pokojni je med prvo svetovno vojsko oskrboval dušno pastirstvo med goriškimi begunci, ki so dobili zavetje v škofiji Lucca. Naučil se je hitro nekoliko slovenščine, kar mu je prav prišlo, ko je bil imenovan za nuncijski v Belgradu. Kardinalski klobuk je nosil 6 let. Kot tak je bil član treh kongregacij. Obsežno znanje mu je omogočalo, da se je uveljavljal tudi na znanstvenem polju z besedo in peresom. V novejši dobi mu je bilo poverjeno pokroviteljstvo za jubilej trientskega cerkvenega koncila, ki se pripravlja. — V nastopu je bil rajni cerkveni dostojanstvenik skromen in ljubezniv.

Novе zvezde na nebesnem svodu... Na praznik imena Jezusovega so bili v kongregaciji svetih obredov v Rimu po naročilu svetega očeta Pija XII. prebrani trije dekreti. Prvi dovoljuje, da se naj skoncājo priprave za proglasitev blaženstva pred nekaj desetletji v sluhu svetosti umrlega vseučiliškega profesorja Contardo Ferrinija. Drugi dekret ugotavlja mučeniško smrt, ki jo je za sveto vero prestalo 25 služabnikov božjih na Kitajskem l. 1900. Tretji dekret pa proglašā junaške kreposti služabnice božje Katarine Tekakwitha, indijske device.

Novi svetniški procesi. V kongregaciji svetih obredov se je pričela razprava za proglasitev med

žrtvah. Prvi hip se zdi, kakor bi v zakon stopila proti volji, pa ni, saj so starši morda celo branili vzeti tako nepraktičnega suplenta ali začetnega obrtnika ali skromnega monterja ali pridnega delavca. Tako pripoveduje o vseh teh žrtvah kot o svoji zlati predpravi in rekel bi, skoraj hvali Boga: Zahvaljen bodi, da morem pokazati na te svoje žrtve svojim otrokom in da sem zaradi teh odpovedi njihova »zlata zlatkana« mamica.

Oprostite, morda nimam prav, a vendar moram povedati, da se zmerom nasmejem, če slišim ali berem o takih žrtvah!

In prilike za to imam zmerom dovolj. Vzemite v roke ta ali oni list. Skoraj bi dejal s sv. pismom, da jih vse razodeva jezik, poganski jezik, kajti na dolgo in široko bodo tarnali o strašnih, neprekosljivih žrtvah, ki jih imaš z otroki. Veste, da me je že večkrat imelo, da bi vprašal: zakaj so se pa ljudje ženili?

Če dan na dan pripoveduješ svojim hčerkam, morda celo s klavrnim glasom in s sentimentalno limonado, o strašnem materinskem mučeništvu in trpljenju in žrtvah in zatiranju po moških, potem, prosim, pokaži mi jo, ki bi ti vzela nase z vdanostjo, tako vdano kakor Marija: »Glej, dekla sem Gospodovala!« Moža že poroči, a takoj se začne konflikt, če drugače ne, z vestjo. Moža bi že rada imela, to pa bolj za to, da bi lahko rekla, da je poročena, da je lahko ob možu in z možem, da bi pa kaj mislila na rod, da bi pomislila tudi na neumrjoče duše (če je tudi verna), to bi bilo že preveč. Saj pove odkrito: žrtev ne maram, ker bi se potem ne mogla smučati ne plavati ne plezati po hribih, ki so bili do zdaj samo možka zadeva.

Smisel za žrtev je zadobila pri nas katoličanih popolnoma tuj prizvok in pomen.

Začeti je treba v naših vrstah in v naših listih neusmiljeno preganjati misel o materinskem trpljenju in mučeništvu. Treba je rajši poudariti čast matere, njeno dolžnost, dolžnost mladih dobrih ljudi, da tudi v pomanjkanju vztrajajo in skrbe za rod.

Geslo naj bo zdrav rod, geslo naj bo misel, da je za človeka več vredno, če ne moreš sicer iti plavat, smučat, na letovišče in v gore, a imaš okoli sebe zdrav in živ živžav, za katerega, če treba, odtrguješ sebi, da ga rodiš in prerediš. Ne smeš misliti, da otroka vzgajaš sebi in za sebe in samo za to, da ga moraš obvarovati nezgod in neprimlik. Veruj mi, da ga ne boš vzgojila za hva-

Leopold Layer: **Marija Zmagovalka.**
Jan. Veider, Ljubljana.

ležnega sina, temveč za objestnega in mehkužnega slabiča.

V zadnjem času imamo primer, da je fant prišel domov in očital materi; češ da ni zanj tako skrbela kot pa bogata soseda za svojega, a niti besedice niti razumevanja ni imel za to, da je mati stradala, da si je pritrgovala od ust, da je beračila za to, da je sinu vsaj to poslala, kar mu je. Kdor mi je to povedal, je pristavil, da so njega dni dijaki vendar drugače gledali na tako stvar, da je študent rajši ostal čez velikonočne počitnice v velikem mestu in tam prezebal in stradal, ko pa bi ubogi materi trošil živila in denar, če bi bil prišel domov. Materi pa je sporočil, da ne more domov, ker ima nujno delo. Saj se ni lagal, kajti nujno delo je bilo takrat zanj učiti se za izpit. In mati še danes ne ve — sedaj ve sin, star petdeset let — zakaj ga takrat ni bilo domov.

Zato ne smeš misliti, da otroka rediš sebi, temveč otroka vzgajaš Bogu, otroka daješ družbi kot vrednega in dobrega, koristnega in plemenitega člana. Ali si kdaj že obstala ob misli, da imajo ubogi otroci več smisla za mater ko pa bogati? Zdaj je v tem oziru toliko slabše, da so

blažene več oseb, ki so umrle v sluhu svetosti. Na vrsti so med drugimi: Služabnik božji Bernard Marija-Jezusa, bivši vrhovni prednik pasijonistov; služabnik božji Avgust Czartoroski, b. salezijanski duhovnik; služabnica božja Marija Frančiška (Margareta Sinclair), redovnica sv. Klare; služabnik božji Arnaldo Janssen, b. ustanovitelj družbe božje Besede (SVD); služabnica božja Marija Klotilda Savojska. — Ista kongregacija je dala svoj pristanek, da se nadaljuje započeta razprava za blaženstvo tehle služabnikov božjih: Gregor Grassi, škof (Ortosia); Frančišek Fogola, škof (Bage); Anton Fantosati, škof (Adrae); 26 mučencev, ki so bili umorjeni kot spoznavalci vere. — Preiskava se je izvršila tudi glede naših čednosti služabnika božjega Inocenca da Berzo, kapucinskega duhovnika.

Po naročilu iz Fatime. V svoji okrožnici o posvetitvi brezmadežnemu Srcu Marijinemu je zagrebški nadškof dr. Al. Stepinac naročil, naj se po vsaki sveti maši opravi molitev sv. očeta Pija XII. za mir; vsako prvo soboto v mesecu — če mogoče vsako soboto, naj se opravi skupna molitvena ura pred Najsvetejšim in dala ob sklepu še posvetilna molitev presv. Srcu Marijinemu. — Vse vernike vzpodbuja g. metropolit, naj se povsod oprimejo družinske molitve sv. rožnega venca; kjer je mogoče, naj vsaka župnija priredi spokorno romanje k Mariji božji Bistrički.

Svojo okrožnico skončuje nadškof takole:

»Prepričani smo, da bo bl. Devica Marija kot najsvetejša predstavica človeškega rodu pred Bogom, izprosila današnjemu človeštvu pomoč iz nebes; da bo izprosila mir, ki ga svet ne more dati. To bo tem zanesljiveje storila, čim bolj vztrajno jo bomo z molitvijo priganjali in čim bolj bomo s svojimi spokornimi deli tega daru vredni.«

Razveseljiv napredek. Zadnji čas je bilo v območju zagrebške nadškofije ustanovljenih 12 novih župnij, povečini v Zagrebu in okoli.

V glavnem mestu Goriške je ustanovljena že peta župnija z župnijsko cerkvijo, ki je posvečena presv. Srcu Jezusovemu. Cerkev je bila sezidana v času po prvi svetovni vojski.

Iz naše srede

Topli molitvi naj bodo priporočeni letošnji novomašniki, ki jih bo Gospod sprejel za delavce v svojem vinogradu v nedeljo, 4. julija 1943. Lepo število jih je:

Alojzij Avguštin, rojen v Radovljici 14. jul. 1918. Valentin Brgant, roj. v župniji Šk. Loka 14. febr. 1916. — Janez Ferdin, roj. v žup. Žabnica 20. avg. 1916. Jože Gole, roj. v žup. Dobrnič 21. sept. 1916. Peter Golob, roj. v žup. Naklo 21. jun. 1918. Franc Kastelic, roj. v žup. Sv. Lovrenc 28. sept. 1918. Franc Kern, roj. v žup. Velesovo 7. dec. 1917. Janez Kmet, roj. v žup. Sela pri Šumb. 27. marca 1917. Ciril Lavrič, roj. v Žabnici 16. marca 1918. Franc Lokar, roj. v žup. Višnja gora 13. marca 1917. Janez Ostronič, roj. v Vinici 10. jul. 1917. Jožef Perčič, roj. v žup. Šmarje 20. februarja 1918. Stanislav Perčič, roj. v Želimljah 18. aprila 1917. Anton Polda, roj. v žup. Gorje 4. jun. 1916. Leopold Povše, roj. v Žužemberku 15. avg. 1915. Vojnimir Seljak, roj. v žup. Žiri 29. aprila 1915. Božidar Slapšak, roj. v Radovljici 16. okt. 1917. Vincencij Šega, roj. v Grahovem 29. maja 1917. Matija Šink, roj. v žup. Šk. Loka 23. okt. 1915. Melhior Škoda, roj. v žup. Čatež pod Zapl. 5. jan. 1916. Viktor Zorman, roj. v Velesovem 15. febr. 1918.

Za obisk župnij po cerkvenih določilih so letos na vrsti dekanije (Kamnik), Ribnica in Višnja gora, od lani pa so ostale tri dekanije, ker vizitacija ni bila mogoča. Prevzvišeni g. škof sporoča v šk. listu, da bi rad vsaj v večjih župnijah vseh omenjenih petih dekanijah delil zakrament svete birme, če bodo razmere dopuščale.

Sredi grozot — dih tolažbe. V tednu praznika sv. Jožefa je bila naša Suha Krajina pozorišče divjakega strahovanja, ropanja in požiгов. Tudi nedolžna kri je tekla. Cele vasi so bile obkoljene z oboroženimi komunisti. Napravili so v stotinah in stotinah pohode, da bi se maščevali nad vaškimi stražami, ki varujejo slovenske domove pred roparji in ubijalci.

V tistih dneh strašne in krvave borbe so spričali brambovci slovenskih domov ne le izrednega ju-

Fortunat Bergant: Sedež modrosti.
Viktor Steska, Ljubljana.

se tudi ubogi puhujšali predvsem po kinu in raznih društvenih vplivih in hočejo fičfirčiti. V tem oziru lahko slišiš na tramvaju in v kinu, na cesti in v raznih javnih delavnicah in prodajalnicah čudne nazore o uboštvu, poštenosti in baštvu.

Tu je treba novega duha! Ne bo te mučilo več vprašanje o enakopravnosti žene in moža, ker ne bo ne časa ne volje. Mater bo namreč mučila skrb, ali je njen otrok na duši in telesu zdrav, očeta, ali bo otrok kos novim življenjskim nalogam.

Še eno vprašanje je marsikoga motilo: zakaj toliko otrok iz številnih družin ob preskušnji odreče? Recimo, da je bilo v družini deset in morda več otrok. Ko je potrkalo na vrata vprašanje komunizma, so se vrata vdala. Čemu in zakaj to? Imam za to samo eno razlago. Vsa vzgoja se je morala sukati samo v znamenju nezadovoljnosti in nerazumljenih socialnih gesel. Vsa vzgoja se je morala sukati samo ob materialističnem pojmovanju družbe. Kapitalist in proletarec, oba sta jo pojmovala enako, da je prvo in edino, za kar moraš skrbeti, da se ti telesno dobro godi, da dosežeš paradiž na zemlji. V tem oziru imata kapitalist in komunist isti in enak cilj.

Sedanji časi z vsemi svojimi strašnimi dogodki so zadnja in nujna posledica materializma, ki je obvladal vso našo družbo, naše družine in

posameznike. Zajel ni samo brezvernih ljudi, temveč se je globoko zajedel tudi v verne in tako zvane dobre katoličane. Čim več užitek od življenja, čim manj žrtev, čim več »pravice«, čim manj dolžnosti. To je bilo geslo.

Danes je čas spoznanja. In eno izmed teh spoznanj naj bo: čim temeljiteje iztrebiti iz naše družinske vzgoje materialistično pojmovanje človeka in družine.

Jan. Filipič

VPELJALI BODO MODE, KI BODO HUDO ŽALILE NAŠEGA GOSPODA

Sporočilo iz Fatime.

Poklicani smo, da v dneh, ko opravljamo pobožnost prvih sobot in se tako pripravljamo na posvetitev naše škofije brezmadežnemu Srcu Marijinemu, da izvršimo vsa sporočila in naročila iz Fatime. Eno teh naročil se nanaša tudi na nedostojno žensko nošo. Že v prvi prikazni v Fatimi dne 13. maja 1917 je namreč Marija opominjala ljudi k čistemu življenju in hudo grajala sedanje razbrzdanost, zlasti nedostojno nošo novodobnega ženstva. In kakor hud očitek nedostojni ženski noši je bila vsa njena obleka, v katero je bila odeta v svojih prikazovanjih.

Mala Jacinta, ki je umrla 20. februarja 1920, je pa pred smrtjo še enkrat slovesno izjavila, da se je Mati božja prikazovala in govorila o sedanjih razuzdanosti, o kvarni ženski noši in o tem, da nesramnost veliko duš pahne v pekel. »Greh,« tako najdemo zapisano v izrekih Jacinte, »zaradi katerega gre največ duš v pekel, je nečisti greh. Vpeljali bodo mode, ki bodo hudo žalile našega Gospoda. Osebe, ki hočejo služiti Bogu, se ne smejo ravnati po (grešni) modi. V cerkvi ni mode. Naš Zveličar je vedno enak. Svet pada v mnoge in zelo velike grehe. Če bi ljudje pomislili, kaj je večnost, bi vse storili, da se spreobrnejo.«

To sporočilo iz Fatime glede mode se lepo ujema z opomini in naročili ter odredbami, ki jih je sveta Cerkev v zadnjih desetletjih naslavljala na ves svet in jih še vedno ponavlja. Naj navedemo nekaj teh opominov in naredb najvišje cerkvene oblasti izza zadnjih desetletij.

naštva — saj je vztrajalo po nekaj desetoric fantov proti skupinam partizanov, ki so šteli po 200 in več oborožencev, dan in noč brez odmora — temveč so pokazali tudi svojo krščansko zavest. Samo en primer:

Hrovat Alojzij, ki je bil med branilci vasi Hočevoje, je vztrajal s svojo peščico tovarišev več ko 24 ur, dokler ni došla pomoč. Ko so napadalci začeli metati mine, je bil nesrečno zadet. Spoznal je, da se mu bliža smrt, in vendar je še vedno bodril svoje sobojevnike in zaklical: »Grem v večnost v zavesti, da sem se boril za domovino in za Boga. Fantje, vztrajajte!« Junaška smrt krščanskega slovenskega mučenca!

Moč rožnega venca. Z Dolenjskega nam piše G. R.: Pri nas doma je bila nekdanj navada, da smo na sv. večer ter na praznik Vseh svetnikov zmolili po tri rožne vence. Kako so bili neizrečeno dolgi. Zdelo se mi je, da tako dolge molitve kar ni mogoče opravljati. Nastopilo je leto 1942., ki je bilo za Slovence najstrašnejše, odkar obstoja narod. Tako je bilo tudi za mojo družino doslej najhujše. Stalno v smrtnih stiskah, dom v nevarnosti pred ognjem. Begal sem sem in tja s šestčlansko družino. Zdelo se mi je, da smo popolnoma prepuščeni samo božjemu varstvu. Zato smo se zatekli k molitvi sv. rožnega venca. Zmolili smo na dan skupno vse tri dele in se mi ni zdelo nič predolgo, sam zase pa sem molil po več delov na dan. Ko smo gledali smrti v oči, nas je krepila samo še molitev in zaupanje v rožnovensko Kraljico, ki je obljubila sv. Dominiku: »Kdor me bo prosil po molitvi sv. rožnega venca, bo gotovo prejel milosti...«

Prišla je jesen, opravili smo deset prvih petkov, in splošno so se rezmere omilile. Jaz in vsa moja družina smo spet zdravi prebivali doma in tudi nismo imeli nobene pomembne gospodarske škode. Na kolenih smo se zahvaljevali rožnovenski Kraljici, spoznavajoč resničnost njene obljube.

Ko smo se tako umirili, sem pa moral čez mesec dni siloma od doma. Spet sem se zatekel k molitvi. Toda za ugodno rešitev je bilo vedno manj upanja. Ali molil sem stanovitno in ne zaman, Po preteku štirih tednov sem že bil spet v sredi svoje ljubljene družine. Od

veselja smo jokali, ko ni bilo nobenega upanja več na vrnitev, ki smo si jo prav gotovo izprosili z molitvijo rožnega venca.

Tej molitvi hočemo ostati zvesti jaz in moja družina do konca življenja, kajti prepričan sem, da gotovo ne bo varan, kdor bo zvest molitvi rožnega venca.

Med rajnimi. Nepričakovano je smrtna kosa prerezala nit življenja dekanu Janezu Burniku, župniku na Vrhniki. Dne 28. marca se je vlegel po izvršenem dnevnem opravilu k počitku, a naslednje jutro se ni več zbudil. Kap je ustavila utrip srca. Čvrstejša po postavi ga je sredi razgibanega poklicnega dela v burnem času in strahotni dobi slovenske zgodovine — smrt rešila vseh tegob, skrbi in žalosti.

Pri pogrebni službi božji je imel cerkveni govor prevzvišeni g. škof dr. Gr. Rožman. S pretresljivo besedo je poudarjal, kako bežno je človeško življenje in kako malo je vredno v primeri z večnim. To potrjuje tudi smrt rajnega župnika, ki nam vsem nemo pridiguje: Duša je vse, telo nič!

Kaj sta storila ...?

Ko so pokopavali na bizoviškem pokopališču pri Ljubljani telesne ostanke lani od partizanov umorjenih dveh vzornih mladeničev, je šentpetrski župnik A. Košmerlj pred zbrano množico spregovoril pretresljivo-resne besede, ki naj bi jih slišali zlasti nesrečni izkoreninjenci, ki povzročajo tako strašno gorje lastnemu narodu.

Govornik je zaklical med drugim:

»Ivan Pavčič (učiteljskičnik) in France Jakošev (obrtnik) — kaj sta storila, da so vaju odpeljali in zverinsko mučili ter zaklali kakor jagnje na žrtveniku?

... Mi vsi, ki smo vaju poznali, dobro vemo, da ni bilo madeža na vajinem čislanelm značaju. Obdarjena z lepimi darovi duha in srca sta bila vsa požrtvovalno vdana Bogu, Cerkvi in svojemu narodu. V mladostnem navdušenju sta želela z vsemi svojimi zmožnostmi pomagati pri gradnji novega, lepšega, srečnejšega reda na slovenski zemlji.

Ivan Pavčičev, dobri in zvesti Kristusov mladeč, si se pripravljaj za učitelja in vzgojitelja slovenski mladini. O, mi vemo, ti bi bil res učitelj resnice; ti bi bil našo mladino vzgajal v krščanskem duhu. Ti bi bil svetel lik v učiteljskem

Sv. Cerkev in moda.

1. Pokojni sv. oče Pij. XI. je govoril gospodičnam zavoda presvetega Srca (ob njihovem obisku dne 26. maja 1925) med drugim tudi sledeče: »— Povedati vam moram, kako me boli srce ... ker sem moral vrata svoje očetovske hiše zapreti nekaterim drugače sicer dobrim in poštenim dekletom in ženam ... ker niso imele čuta, ki ga mora imeti vsaka krščanska ženska za dostojno obleko ... Zato vas pozivljam vse, da mi vse pomagata in odločno nastopata v križarski vojski za krščansko skromnost.« Še ostreje se je izrazil sv. oče v nagovoru pri pozdravu mednarodne katoliške ženske zveze (28. oktobra 1925): »Delujte vse proti nesramni noši in vedanju. To je strašna sramota za današnji ženski svet. Hočejo biti kristjane, pa delajo samo sramoto krščanskemu imenu.« Ko so se l. 1927. predstavili papežu Piju XI. postni pridigarji, jim je naročil: »Varujte čast hiše božje, branite pa tudi čast dušnega svetišča, ki se tolikokrat oskrunja zaradi pomanjkljive modne obleke ...« In ko je nekako ob istem času linški škof dr. Gföllner poslal papežu vzorec oglasa, ki ga je naročil nabiti na vsa cerkvena vrata po škofiji (podobno kakor v naši škofiji), mu je kardinal Gaspari v imenu sv. očeta sporočil sledečo zahvalo: »Sveti oče Ti čestita, da se na vso moč trudiš zatreti nenravno žensko modo ter odobruje naredbo, ki ima namen, da bi se ženstvo vrnilo k prejšnji dostojnosti v obleki!« — In ko je papež l. 1930. sprejel italijanske zastopnice deklishe mladinske zveze v avdienci, jih je pohvalil, ker skrbje za poštenost in dostojnost v noši. Pristavil pa je še pomenljive in značilne besede: »Če je ženstvo zgubilo čut za dostojnost, skromnost in čistost, se je to zgodilo zato, ker je zgubilo smisel za lastno čast.«

2. Podobno kakor papež Pij XI. so se tudi škofje vsak v svoji škofiji na najrazličnejše načine in soglasno uprli zli razvadi in nesramežljivosti glede mode. Ostro so nastopili z opominom in pastirskimi listi, na vrata cerkva so dali nabiti razne napise in svarila, pred cerkvenimi vrati stoje na več krajih posebni nadzorniki, ki zabranjujejo nedostojno oblečenim vstop v cerkev.

Navodila za žensko nošo.

Dne 12. januarja 1930 je pa sveta kongregacija koncila izdala še posebna navodila, ki naj jih upoštevajo škofje, dušni pastirji in verniki. V teh navodilih je med drugim rečeno:

I. Župniki predvsem in pridigarji naj ob vsaki priliki po besedah sv. Pavla (2 Tim. 4, 2) nastopajo, preprečujejo, svare in opominjajo, da naj ženske nosijo obleko, ki razodeva sramežljivost in ki je kras in varstvo kreposti, naj opominjajo starše, da ne bodo pustili hčeram nositi nedostojne obleke.

II. Starši naj si v zavesti stroge dolžnosti, ki jim naklada versko in naravno vzgojo otrok, skrbno trudijo, da se bodo deklice od mladih let dalje temeljito uvajale v krščanski nauk, in sami naj v njihovih dušah z besedo in zgledom vztrajno goje ljubezen do skromnosti in čistosti. Po zgledu sv. Družine naj se trudijo svojo družino tako urediti in vladati, da bodo posamezni našli v krogu domače družine vzrok in vabilo, za ljubezen do sramežljivosti in za njeno ohranitev.

III. Starši naj odvrčajo hčere od javne telovadbe in telovadnih prireditev. Če pa so hčere prisiljene k njihovi udeležbi, naj skrbijo, da bodo imele na sebi obleko, ki bo popolnoma varovala njihovo čast. In nikoli naj ne dopustijo, da bi nosile nedostojno obleko.

IV. Voditeljice zavodov in učiteljice naj se trudijo napolniti duše deklic z ljubeznijo do skromnosti tako, da jih bodo v resnici privedle do dostojnega oblačenja.

V. Iste voditeljice in učiteljice naj deklic in tudi njihovih mater, ki nosijo nedostojno obleko, ne sprejemajo v zavode in šole; in, če so bile sprejete, naj jih odslove, če se ne spametujejo.

VI. Redovnice naj ne sprejemajo v svoje zavode, šole in zabavišča deklic in sprejete naj odslove, če se ne drže v oblačenju krščanske navade. Same pa naj se pri vzgoji deklic posebno potrudijo, da bodo zasadile globoko v njihova srca ljubezen do svete čistosti in krščanske sramežljivosti.

VII. V pobožne ženske družbe naj se ne sprejemajo ženske, ki nosijo nedostojno obleko. Tiste, ki so že sprejete, pa se pozneje pregreše v tej stvari in se po opominu ne spametujejo, naj se odslove.

VIII. Deklicam in ženam, ki nosijo nedostojno obleko, naj se odkloni sveto obhajilo in botrstvo pri sv. krstu in sv. birmi in, če je treba, naj se jim zabrani dostop celo v cerkev.

IX. Ob praznikih med letom, ki nudijo posebno priliko za priporočanje krščanske skromnosti, posebno ob praznikih blažene Device Marije, naj župniki in duhovniki, voditelji pobožnih zvez in katoliških društev vabijo in navdušujejo s primernimi govori ženske za oblačenje po zahtevah krščanske pravnote.

stanu, ki so ga v teh strašnih dneh premnoži njegovi zastopniki s svojim nenarodnim, brezbožnim ravnanjem tako zelo omadeževali.

France Jakošev, skromni obrtnik, zvesti fant krščanske slovenske zemlje, apostol delavske KA, si hotel biti med svojimi tovariši kakor luč, ki sveti v temi...

Ni bilo sovraštva v vajinem srcu, razen sovraštva do zмотe, do greha in hudobije. To sovraštvo pa je tudi v božjem Srcu in bi moralo biti v srcu vsakega krščanskega človeka.

Zmoto sta preganjala in zato preganjala tudi brezbožni komunizem, najstrašnejšo zmoto in zablodo naših dni... Mislila in delala sta, kakor so mislili in delali tisoči, kakor misli in dela večina našega uboгеga, poštenega naroda.

Zato sta morala pasti, zato sta morala s tovariši v pravo mučeniško smrt.

Ob vajinem grobu stavim bridko vprašanje? Kdo so vajini morilci? Vem, da so pri vajini mučeniški smrti sodelovali — kakor povsod — vajini rojaki, fantje, nekdanji tovariši iz vajine vasi. Pa jih ne bom sodil in obsodil... Obsodil pa bom tu tisti strašni komunizem, ki trga Boga iz slovenskih src, ki jih polni s sovraštvom, ki iz poštenih ljudi dela zločince, požigalce, morilce svojih bratov in sestrá. Brezbožni komunizem bom obsodil in vse, ki ga širijo, obsodil tiste, ki so to tujo strašno zmoto zanesli k nam in pri nas zažgali ta usodni rdeči požar, ki uničuje naše domove in naš rod. O, volkovi v ovčjih oblačilih, ki oznanjate mir, pa sejete vihar, ki govorite o svobodi, pa nas oklepate v sužnost, ki je strašnejše še ni poznal slovenski rod. Strašni apostoli brezboštva, znanilci sovrašтва našega naroda vas danes obsojam tu; vi ste krivi umorov in požigov in vsega gorja. Nad vas kličem božjo Pravico, ki povrača vsakomur po njegovih delih. Tistim pa, ki ste jih zapeljali in zavedli, naj velja po Kristusovem zgledu beseda: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!«

Katoliški Slovenci! Naj ne bo nikogar med nami, ki bi ob tem grobu ne spoznal, kje je njegovo mesto v teh usodnih dneh. Samo pri Kristusu, ki ga oznanja Cerkev. On je pot, resnica in življenje; izven njega je zмотa, laž in smrt.

Janez Šubic:

Naša Ljuba Gospa presv. Srca